

25 pct.-beskatning, fra 3 til 5 år. Lovforslaget vil derfor betyde, at nøglemedarbejdere m.v. kan opholde sig i Danmark i sammenlagt 7 år frem for nu i 5 år.

Som argument for at gennemføre en udvidelse af ordningen anfører Venstre og De Konservative, at en udvidelse af ordningen vil gøre den mere fleksibel og attraktiv for medarbejderne og for virksomhederne. I den anledning henvises der til en rapport, der er udarbejdet af Skatteministeriet på baggrund af en spørgeskemaundersøgelse blandt en del af de virksomheder, der har ansatte under ordningen. I rapporten anfører nogle af de adspurgte virksomheder, at de gerne ser ordningen udvidet.

Jeg skal indledningsvis om den foretagne undersøgelse bemærke, at dens resultater, som det også fremgår af rapporten, skal tages med en del forbehold. I undersøgelsen har man spurgt de virksomheder, som nyder godt af ordningen, hvad de mener om den, ligesom de er blevet bedt om at fremkomme med ønsker om forbedring af ordningen. Dette svarer i realiteten til, at man spørger en skatteyder, om vedkommende sætter pris på en skattebegunstigelse, og om vedkommende gerne vil betale mindre i skat. Det forekommer indlysende, at man ikke uden videre kan lægge svarene på sådanne spørgsmål til grund, idet de langtfra er upartiske.

Med hensyn til selve spørgsmålet om en udvidelse af ordningen, er det regeringens opfattelse, at vi først må se tiden an og undersøge, hvor mange der rent faktisk støder på forhindringer som følge af, at 5-års-grænsen er gældende. Hvis det kun er en mindre del af nøglemedarbejderne og forskerne, som ikke får afsluttet deres arbejdsprojekter i Danmark inden for perioden på 5 år, forekommer det overdrevent at udvide ordningen. Det hænger sammen med – hvilket jeg kommer nærmere ind på om lidt – at enhver udvidelse af ordningen vil indebære en stadig større ulige konkurrence mellem dansk og udenlandsk arbejdskraft.

Ordningen blev vedtaget af Folketinget i 1992. Det vil sige, at de første personer er ved at overgå fra 25 pct.-beskatning til beskatning efter de almindelige danske regler. I øjeblikket har vi derfor kun et ringe overblik over, i hvor mange tilfælde de nuværende tidsgrænser virker som en hindring for, at de udenlandske forskere eller nøglemedarbejdere kan færdiggøre det arbejde, som de har været beskæftiget med i Danmark.

Det er derfor regeringens opfattelse, at vi i det mindste bør vente med at se på ordningen, til vi har tilstrækkeligt materiale til at kunne bedømme ordningen.

Jeg vil gerne erindre om, at formålet med ordningen er at give danske virksomheder økonomisk mulighed for at tiltrække udenlandsk knowhow ved at ansætte personer med særlige kvalifikationer, som man ikke finder i Danmark.

Allerede som ordningen ser ud i øjeblikket, er der en risiko for, at udlændinge fortrænger kvalificeret dansk arbejdskraft. Denne diskrimination mod dansk arbejdskraft har vi bl.a. forsøgt at gardere os imod ved at opstille et krav om en vis minimumsaflønning af den udenlandske arbejdskraft og ved at opstille den tidsgrænse, som V og K nu foreslår udvidet.

Hvis tidsgrænsen i § 48 E udvides, vil det med stor sandsynlighed medføre, at udlændinge i visse situationer vil blive foretrukket frem for dansk arbejdskraft. Jo længere tidsgrænsen bliver, jo nemmere vil det være at lade andre end danskere bestride forskellige job. I en tid med relativ stor arbejdsløshed også blandt danske akademikere m.fl. synes det ikke på sin plads at forringe deres konkurrencemuligheder over for udlændinge om de danske arbejdspladser. Hertil kommer, at en længere tidsgrænse kan betyde, at udlændinge vil kunne indtræde i job, som det ikke oprindeligt har været hensigten at dække med ordningen.

Efter det oplyste er en del af de folk, som benytter ordningen, beskæftiget med egentlig ledelse af virksomheder. Det skal ikke bestrides, at en del af disse sikkert besidder en betydelig knowhow, men det er dog samtidig klart, at en del varetager funktioner, som formentlig lige så godt kunne udføres af danskere, og hvor de pågældende ikke nødvendigvis tilfører de danske virksomheder nævneværdig knowhow, men først og fremmest er ansat, fordi de reducerer virksomhedens lønudgifter.

Man kunne måske snarere overveje, om ikke en tilskudsordning, hvor virksomhederne får et kontant årligt engangsvederlag, når de ansætter en udenlandsk nøglemedarbejder eller forsker, vil være at foretrække frem for det nugældende system. Et tilskud, som gives i det enkelte tilfælde, vil i højere grad end den nuværende skatterabat kunne kontrolleres, således at midlerne kanaliseres de rette steder hen. Samtidig vil diskrimineringen af dansk arbejdskraft kunne reduceres mærkbart.